

Nouveau riche
& andere spannende verhalen

Van Esther Verhoef verscheen bij uitgeverij Anthos

Rendez-vous

Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2006
Genomineerd voor de NS Publieksprijs 2006

Wonen op vakantie

Close-up

Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2007
Beste Vrouwenthriller Aller Tijden bij vrouwenthrillers.nl
Genomineerd voor de Gouden Strop 2007
Genomineerd voor de NS Publieksprijs 2007

Alles te verliezen

Genomineerd voor de NS Publieksprijs 2009
Genomineerd voor de Zilveren Vingerafdruk 2009

Erken mij

In samenwerking met de Stichting CPNB ter ere van
Juni – Maand van het Spannende Boek 2009

Déjà vu

Genomineerd voor de Zilveren Vingerafdruk 2010

Is uw man al af?

Nouveau riche & andere spannende verhalen

Onder de naam Escobar verscheen

Onrust

Deel 1 in de Sil Maier-trilogie
Genomineerd voor de Gouden Strop 2004

Onder druk

Deel 2 in de Sil Maier-trilogie
Winnaar Diamanten Kogel 2005
Genomineerd voor de Gouden Strop 2005

Ongenade

Deel 3 in de Sil Maier-trilogie
Genomineerd voor de Diamanten Kogel 2008

Chaos

Genomineerd voor de Diamanten Kogel 2007

Esther Verhoef

Nouveau riche
& andere spannende
verhalen

Anthos|Amsterdam



ISBN 97890 4141767 1

© 2011 Esther Verhoef

Omslagontwerp Marry van Baar

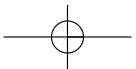
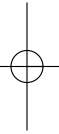
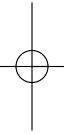
Omslagillustratie © Andrea Hübner

Foto auteur Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Worst case scenario



Achteraf had ze het toen al geweten, op het moment dat hij zijn bestelbus op een afgelegen parkeerplaats bij de duinen achterliet en haar meenam naar de vloedlijn. Of misschien was het besef zelfs daarvoor al tot haar doorgedrongen, tijdens het diner aan de boulevard, in zijn lievelingsrestaurant waar louter vis en schaaldieren werden geserveerd. Ze had er geen acht op geslagen, op het onheilspellende voorgevoel dat er iets sinisters in de lucht hing, dat deze avond anders zou verlopen dan alle andere. Evenmin had ze wat gezocht achter de haastige, bijna schichtige bewegingen van passanten, en het drietal politiewagens dat met grote snelheid over de kustweg langs de met duinzand bestoven restaurantruiten raasde. Achteraf gezien waren alle tekenen er geweest, maar de urgentie ervan was niet tot haar doorgedrongen.

Haar date van vanavond was een welkome uitzondering in een lange stoet van teleurstellende weekendvaders in foute overhemden. Wim Janse was stoer. Geboren en ge-

togen Zeeuw, broodnuchter, een praktische doener en zeldzaam in zijn soort. Alleen al zijn profiel op de datingsite was te mooi om waar te zijn, een uitstekende match: bourgondisch, dezelfde muzieksmaak, politieke voorkeur rechts van het midden, eigen hoveniersbedrijf én ongetrouwd. Foutloos Nederlands – géén d- en t-fouten. Op zijn fysiek bleek evenmin iets aan te merken: een achtentwintig jaar jong lijf, solide opgebouwd uit Zeeuwse vechtersgenen, gehard door het leven aan de Noordzeekust, zijn huid gezandstraald door de aanhoudende wind en krullerig haar dat nog van geen wijken wist. Zijn ogen, diepliggend en ernstig, deden hem tien jaar ouder lijken. Wim Janse deed haar denken aan de zwijgzame, Bretonse zeeman uit een roman die ze als tiener had gelezen en hij smaakte naar meer. En meer wilde ze. Het liefst vanavond nog.

Dus was ze, licht aangeschoten, na het diner naast hem in zijn bestelbus gestapt, op weg naar een plaats die hij haar wilde laten zien – een plaats waar ze alleen zouden zijn.

En nu stonden ze hier, alleen, op een uitgestorven stuk strand, en drong het gevoel van naderend onheil zich alsmaar sterker aan haar op. Ze schudde het van zich af.

Wims handen waren ruw en leken een paar maten te groot voor zijn lijf. Ze lagen nu op haar onderrug, aftastend en onzeker over de hierna te nemen route. Zijn mond liet zoute sporen achter op haar neus en lippen.

Waarom kon ze zich niet in het moment verliezen?

Langs zijn donkere gestalte keek ze naar de duinen, die een meter of dertig van hen vandaan lagen en het verlaten strand van het ruige natuurgebied erachter scheid- den.

Er bewoog iets, daar. Bij de top.

Een schim.

Abrupt onderbrak ze de omhelzing. ‘Er is daar ie- mand.’

Wim keek voor de vorm over zijn schouder. ‘Helm- gras,’ mompelde hij. ‘Kuilen, bulten. Schaduwen van de wolken, meissie. Zee en duinen, ze doen soms gekke din- gen met je hoofd.’ Hij tikte tegen zijn slaap met gekrom- de vinger, alsof hij er alles van wist, pakte haar schou- ders vast en draaide haar resoluut om, zodat ze met haar gezicht naar de zee kwam te staan.

Die rolde bulderend het strand op, trok zich dan weer ruisend terug. En opnieuw. En opnieuw. Achter Wims silhouet flonkerden verdwaalde lichtjes in een oneindi- ge, blauwzwarte poel. Daarachter kwam er heel lang niets meer. En ver voorbij dat niets zouden de krijtrotsen van de Engelse zuidkust liggen, vermoedde ze, maar toen stokten haar gedachten weer en draaide ze haar hoofd nog eens in de richting van de duinen.

Het voelde niet goed. Ze had niet uit die bestelbus wil- len stappen, niet eens het strand op willen lopen. ‘Ik denk dat ik toch liever terugga naar de auto. Het is hier wel erg afgelegen.’

‘Dan gaan we terug.’ De intonatie verraadde zijn teleurstelling niet. Het strand of z’n bus, het was hem om het even. Wim was opgegroeid in een vissersdorp vlakbij, waar bij straffe wind het duinzand onafgebroken de ramen van de arbeiderswoningen had gezeseld, en alle straten hadden geroken naar zout, vissenkadavers en afgestorven wier. Wim was weinig gewend, gauw tevreden. Een praktische man met een goed hart.

Tenminste, zo stelde ze zich hem voor, want haar geest werkte al net als die van ieder ander: Tessa kleurde zelf in wat ze niet zag en niet kon weten, aan de hand van wat ze wel wist of dacht in hem gezien te hebben. Hiaten werden opgevuld met hoop en verlangens in plaats van kennis en feiten. Zo ontstonden overal ter wereld heftige verliefdheden, misverstanden, kinderen, wankele verhoudingen en verbeterde scheidingen.

Zijn hand zocht de hare en hij trok haar met zich mee.

Schichtig speurde ze de duintoppen af, die bij elke stap dat ze dichterbij kwam massaler werden en dreigender, als huizenhoge zandgolven. Nog dichterbij, en ze zouden over haar heen slaan, haar voor altijd verzwelgen.

Ze drukte een rilling weg.

Overdag had de lak van Wims Volkswagen Transporter dezelfde tint als het platgereden zand waar de wielen op rustten. Nu glansde het plaatwerk blauwachtig in het maanlicht en leek de groene belettering – HOVENIERSBEDRIJF WIM JANSE, VLISSINGEN – inktzwart.

Ze opende het portier, wilde instappen en merkte toen pas dat hij niet achter het stuur plaatsnam, maar achter haar was blijven staan.

Zijn hand zocht haar middel. 'Waar waren we gebleven?'

'Kunnen we hier weg?'

'Waar ben je bang voor?'

'Ik weet het niet. Een gevoel.'

'Er is niemand. Ik ken het hier goed. Er komen weleens stelletjes... net als wij. Daar heb je geen last van.' Hij kustte haar opnieuw, deze keer voortvarender dan bij de kustlijn. Een van zijn handen had de aanvankelijke onzekerheid overwonnen; ruwe vingertoppen streelden de blote huid van haar onderrug, doken verder naar beneden, tot onder haar broekband.

Er was beweging bij de struiken. *Helmgras*, sprak ze zichzelf moed in, *dat moet het zijn*, en ze vlijde zich tegen Wim aan, want dat was wat ze wilde. Waar ze de hele avond al naar had uitgekeken. Dit moment mocht ze niet laten verpesten door een irrationele angst.

Ze deed haar lippen vaneen, proefde het bier op zijn tong, een minuut, misschien twee, opende daarna haar ogen en zag hoe een schaduw zich in rap tempo losmaakte uit het struikgewas. Takjes kraakten, de schim ademde gejaagd en rاسpend.

Geen gras.

Geen kuilen en bulten.

Het was een man.

Hij was zo echt als een man maar kon zijn.

Razendsnel kwam hij dichterbij, met geagiteerde, houterige bewegingen. Zijn oogwit flonkerde. 'Blijven staan! Stilstaan, verdomme of ik schiet jullie kapot!'

Ze verlamde. Wim schrok, misschien nog heviger dan zij, maar hij had nog wel zeggenschap over zijn spieren en draaide zich om naar de man, met zijn rug naar haar toe.

'Ik moet die auto hebben! Sleutels... Geef je fucking sleutels, man!' In het schijnsel van de maan bewoog hij heen en weer, hij maakte schijnbewegingen alsof hij een moeilijk te raken doelwit wilde zijn, en leek te stuiteren van pure adrenaline. 'Ik schiet jullie god-ver-domme kapot! Ik jaag een kogel door jullie stomme koppen!' Randstedelijk accent. Niet van hier.

Wim reageerde niet. Bleef zwijgend staan, hij verroerde zich niet eens.

Waar wachtte hij nou op? Ging hij nu werkelijk een psychologische strijd aan met iemand die een vúúrwapen op hen gericht had? Dan was hij nog gekker dan de overvaller.

Ze wilde nog niet dood. 'Geef hem je sleutels,' fluisterde ze. Haar stem sloeg over van angst.

'Verdomme, ik schiet jullie kapot! Ik doe het! Ik heb een fucking gun hiero en ik ga hem gebruiken.' Gejaagd keek hij om zich heen.

Wims sleutelbos maakte zachte rinkelgeluiden toen hij hem uit de zak van zijn windjack haalde. Hij stak zijn hand uit.

De man wierp zich naar voren en griste de sleutels weg. 'Zo! Zo, verdomme!' hijgde hij. 'Oké. En nou...' Verward keek hij van de Transporter naar Wim en Tessa. 'Geld. Jecenten! Kom op!'

'Is de auto niet genoeg?' Wims stem klonk vreemd ontspannen en laag.

'Ben je niet goed snik, man? Mafkees!'

'Pakm'n bus en rot op,' zei hij, al iets minder gecontroleerd.

'Nee, ik moet eerst geld hebben. Geld van jou en van... van dat mokkel van je. En jullie telefoons. Geef op!'

De man kwam steeds dichterbij. Tessa rook zijn zweetlucht. Die was vers. Iemand op de vlucht, dacht ze. Een ontsnapte gevangene die op de hielen werd gezeten. Had hij heel ver gelopen, gerend? *Die politiewagens...*

Ineens stond ze alleen. Wim stormde naar voren alsof hij door een katapult werd afgeschoten. Beukte met zijn volle gewicht tegen de belager aan. Die viel op de grond en probeerde op te krabbelen, maar Wim trapte hem tegen zijn hoofd, dan weer in zijn maag. De man maakte diepe buikgeluiden, begon spastisch te bewegen.

Tessa slaakte een gil en verschool zich achter het openstaande portier. Vol afgrijzen keek ze toe hoe Wim boven op de man dook en in de lucht zijn vuist balde. Liet neerkomen. Nog een keer. En nog eens. Doffe geluiden van vuisten die met een ziedende kracht op taai spierweefsel inbeukten, krakend bot.

Ze kromp in elkaar. Ze keek toe hoe het donkere li-

chaam op de grond stuiptrekkingen maakte en vervolgens akelig stil bleef liggen. Geen beweging meer. Geen ademhaling meer.

Niets.

Het leek alsof de duinen alle geluid absorbeerden. Dat van de wind. Van de zee. Ademhaling.

Alles was stil.

Ze bleef als versteend staan, niet in staat om iets te doen of iets te zeggen.

Wim verbrak de stilte met een ongecontroleerde schreeuw. Hij sprong op, verwijderde zich van de roerloze schim op het zand en Tessa zag dat hij een pistool op de grond liet vallen en het vervolgens krachtig van zich af trapte. 'Fuck! Góðver!' bulderde hij. 'Fúck, fúck, fúck!'

Tessa zocht steun bij het portier. Haar vingers klemden zich om het koude metaal, ze gebruikte de deur als schild tegen het meest gruwelijke dat ze in haar leven had gezien.

Die man was dood. Alles wees erop. Wims gedrag, de hele atmosfeer, de wind die om de auto heen cirkelde en een geur van dood en verrotting met zich meedroeg.

Met lege ogen kwam Wim op haar af gelopen. Hoofdschuddend. Zijn handen, die enorme vuisten, bracht hij naar zijn voorhoofd en hij bleef met gebogen hoofd staan. 'Ik kon het niet riskeren. Straks wilde hij jou ook nog,' hoorde ze hem mompelen.

Eerst durfde ze niets te zeggen. Dan, aarzelend: 'Is hij dood? Wim, is die man dood?'

‘Zo dood als een pier.’ Hij keek haar aan. Maanlicht viel op zijn gezicht, veroorzaakte harde, scherpe vlakken van licht en schaduw, waardoor het aanzicht verwrongen scheen, en zijn oogopslag nog donkerder. ‘Dat ding is van plastic. Die arme donder blufte. Ik heb hem vermoord. Ik heb die gast vermoord.’

‘Het was zelfverdediging.’

‘Nee, niet meer. Niet als hij met een plastic pistooltje heeft staan zwaaien.’

‘Dat kon jij niet weten.’

Hij schudde zijn hoofd. Er was nog meer, ze voelde het, er was veel meer aan de hand.

‘Ik heb voorwaardelijk,’ fluisterde hij in antwoord op haar onuitgesproken vraag.

Dat had niet in zijn profiel gestaan.

‘Voorwaardelijk voor wat?’

‘Openbare geweldpleging. Verschillende keren. Ik ga nat, twintig jaar. Op z’n minst.’

Na een lange stilte, waarin het ruisen van de zee langzaam maar zeker het geluid van haar hartslag begon te overstemmen, hoorde ze hem zeggen: ‘Ik ga hem begraven. Het spijt me dat je dit moet meemaken. Het spijt me echt.’

Hij liep op haar toe. Pas toen hij vlak voor haar stond, rook ze het bloed. Ze zag donker vocht glinsteren aan zijn handen en deinsde terug. Diezelfde handen die liefdevol op haar rug hadden gelegen, hadden zojuist een leven beëindigd. Het bloed van de dode man kleefde er nog aan vast.